

Excursie Dorregeesterpolder 18-01-2026

Verslag door Iman Keuchenius

Er werd geen grote groep verwacht, maar toch stonden er om kwart voor negen ruim twintig deelnemers bij het hek van de Dorregeesterpolder. Stuk voor stuk mensen die de aanwijzingen van excursieleider Bart Romijn goed hadden opgevolgd, getuige het schoeisel dat ze droegen, louter laarzen en halfhoge wandelschoenen; behalve onze verslaggever die weliswaar drie lagen hoofdbedekking droeg, maar in alle vroegte stomweg vergeten was om goede schoenen aan te trekken. De weilanden lagen er berijpt bij en de zon piepte net boven de horizon uit; de modder op ons pad zou langzaam maar zeker zachter worden en tegen het eind van de wandeling tot in mijn lichte zomersneakers doordringen. Een wijze les: lees de mail van uw excursieleider zorgvuldig!

‘Het is alleen al fijn om hier buiten te zijn,’ zei een van de deelnemers bij aanvang van de wandeling. Het licht was prachtig, weinig tot geen wind, schilderachtige rietvelden. Er werd niet geklaagd over baardmannen en roerdomp die zich niet lieten zien of horen, of over de nonnetjes die schitterden door afwezigheid. Alleen toen Bart als enige een ijsvogel weg had zien schieten, gaf een van de deelnemers hem het vriendelijke advies om mededelingen over superleuke vogels die al definitief buiten beeld waren gevlogen voortaan voor zich te houden.

Het ging om wat we wel zagen. Mooi gespikkelde spreeuwen op de rug van een hooglander. Vier goudplevieren in het lage winterlicht. Een troep steeds opvliegende

kieviten. Verrassend veel roodborsttapuiten, er werd zelfs al een baltsvluchtje geregistreerd. Een haas die met gemak over een toch best breed slootje sprong. Zeven rupsen van de rietvink op een paaltje. Bolle stroommossels aan de slootkanten. Hier en daar een bergeend, van wie iedereen nu weet hoe je mannetje van vrouwtje onderscheidt. Een verschrikt opvliegende watersnip. Cetti's zangers lieten zich horen. Rateltjes van winterkoningen. Bij het uitkijkpunt een kuifduiker in de verte. En op de terugweg zat die buizerd nog op hetzelfde paaltje als daarnet, druk bezig om iets te verorberen. De buizerd leek lange tijd de enige roofvogel die we zouden zien, maar op het laatste moment kwam er nog een bruine kiekendief aanzeilen om pardoes in het riet te duiken.

Koffiepauze bij het uitkijkpunt

En dan de zeearend, mythisch in meerdere opzichten. Dit exemplaar zat ver weg, aan de overkant van het water op een struik, roerloos maar imposant te zijn. Misschien had de schoonheid van de ochtend ons een beetje daas gemaakt en vergaten we met zijn twintigen (waaronder een aantal best ervaren vogelaars) dat ver kijken over water gekke dingen kan doen met het ons gevoel voor formaat. De aanwezigheid van een zeearend leek bovendien een logische verklaring te bieden voor de plotselinge afwezigheid van de vele duizenden smienten die gisteren nog op het meer gezien waren. Maar de onaangedane validator van waarneming.nl oordeelde anders: gewoon weer een buizerd. Goed dan, ook zonder zeearend was alleen al het buiten zijn op zo'n mooie dag die ijskoude klompvoeten meer dan waard.